

Румжния, на които интереситъ сж — или могатъ да бждатъ тождествени съ нашитъ интереси, и за дружбата на които ние сме длъжни да залъгаме съ всички сили. А въ Европа имаме *Русия*, която е създава всичко, що имаме днесъ, която ще ни покровителствува и за напредъ въ широкиятъ кръгъ на европейската дипломатия, и съ която ние сме свързани за всегда; — изрече бо сждбата своята пресжда, и българскиятъ народъ въ неспоразумление съ рускиятъ е вече нѣщо немислимо, нѣщо чудовищно, невъзможно.

XI.

Отъ *Турция* собствено нашето Княжество нѣма никъкъ да се плаши; тя се намира въ послѣдниятъ периодъ на своята предсмъртна агония, и нейнитъ финанции сж, които могатъ да ѝ лишатъ отъ фактическата ѝ независимостъ (като се предадътъ нейнитъ икономически и финансови операции въ ржцъ чужди — европейски, споредъ както загатнуватъ Англия и Франца), — догдѣ не дойде да се лиши и отъ привидната си властъ върху Босфорътъ; и ние за сега нѣмаме пряма причина да остримъ много зжби противъ Турция. Сжщото може да се каже и за тѣй наречената Источна Румелия, която ако послѣдва смѣло своето общо обучение военно и своитъ въоружавания, ще дочека скоро съединението си съ насъ; но и пакъ трѣбва да се каже — защото е то много важно — че нашитъ южни братия могатъ да постигнатъ това, *само ако послѣдватъ смѣло и неуморно своитъ обучения и въоружавания*. Колкото за Македония и Южна Тракия, гдѣто страдатъ наши сънародници, правителството на нашето Княжество, надѣя се, ще поведе енергическа дипломатическа борба, за да се стурятъ напълно въ дѣйствиe наредбитъ, които проистичатъ отъ 62-ий чл. на Берл. Трактатъ.

Колкото за *Гърция*... — Истина е, че централниятъ Цариградски Силлогосъ, като си отби вече надеждата отъ Ист. Румелия, постъпилъ е да устройъ въ Одринъ главенъ арсеналъ на елинската агитация въ осталата частъ на Тракия, — а за Македония мисли, че е оставена напълно на неговий произ-